

LUONTO- KOKEMUKSIA

Merja Elisabeth on luontokuvaukseen hurautunut toimittaja, joka viettää vapaa-aikansa mieluiten metsissä.

TEKSTI JA KUVAT: MERJA ELISABETH

MÄYRÄILYÄ METSISSÄ

Mäyrä on ollut itselleni yksi mielenkiintoisimmista, mutta myös haasteellisimmista kuvauskoh-teistani. Epävarmaksi mäyrän kuvaamisen tekee eläimen arkuus ja se, että se liikkuu pimeällä. Kun illalla valot sammuvat, vastaan tulee myös omien välineiden riittämättömyys hämärällä kuvaamiseen. ISO-arvot huutavat liian usein hoosiannaa.

Mäyrä näkee huonosti, mutta haistaa ja kuulee sitäkin paremmin. On siis pidettävä huoli siitä, että pysyy vastatuuleen suhteessa eläimeen ja on riittävän piilossa liikumatta. Ihana apulainen mäyräkuvauksissa on mustarastas. Se ilmoittaa varoitustäänellään heti, kun mäyrän kuono tulee esiin.

Pari kesää sitten näin elämäni ensimmäisen mäyräperheen vajaan sadan kilometrin päässä kotoani Päijät-Hämeen puolella. Ajoin paikalle viisi kertaa, mutta vain yhtenä kertana näin eläimet. Toinen pennuista kävi jopa kenkiäni haistelemassa istuessani pienessä

piiloteltassa. Tärisein innosta ja vähän huolestuttikin. Mäyrä voi uhattuna purra, enkä toisaalta halunnut niiden säikähtävän mahdollisesti paljastunutta läsnäoloani. Kaikki meni hyvin. Seurasin haltioituneena niiden leikkimistä, jota sain tallennettua myös videolle.

Hakeuduin tänä kesänä samaan paikkaan, ja näin yhden mäyrän joka kerta siellä käydessäni. Kuvasaldo jäi nolllaksi. Eläin tuli kyllä ulos, mutta paineli saman tien metsään peppu keikuen. Mieleissäni uhkailin tätä tuhisijaa jo matkalaskulla turhien reissujeni vuoksi. No, turhat käyttäyskeikat tässä hommassa ovat enemmän sääntö kuin poikkeus.

Pienen matkan päässä mäyrän pesästä löysin sattumalta myös luonnonkolossa sijaitsevan ketun pesän, jossa oli neljä pentua. Innosta soikeana poikkesin tälle pesälle seuraavalla reissullani, mutta kohtasin vain ketun raatoja. Joku oli käynyt ne ampumassa. Silittelin yhtä maassa makaavan pennun irti olevaa päätä ja pyysin anteeksi ihmisen tappohaluja.

Enää en palannut Päijät-Hämeeseen, ja löysinkin uuden mäyrän pesäluolaston paljon lähempää kotoani. Luolastoon oli asetunut myös supikoiran perhe, mutta mäyrät ajoivat sen matkoihinsa. Siellä sain kuvattua ja videoita mäyrän parittelun. Kolmas pesä löytyi vielä lähempää, ja sieltä löytyivät poikasetkin. Tästä pesästä ammuttiin mäyrät pari vuotta sitten, mutta uusi tulokas oli ottanut sen käyttöön.

Voi kunpa mäyrät saisivat olla rauhassa aseilta. Lajin lisääntyminen on hitaanpuoleista, kirjallisen tiedon mukaan pentuja ei edes tule joka vuosi. Tunturisusi verkkosivujen tekijä kiteytti asiaa näin: "Mäyrää syytetään vahinkoeläimeksi, joka tuhoaa etenkin lintujen pesiä ja napostelee suihin myös kaikenlaista pienriistaa. Tällainen tietämys on tyystin väärää. Riistaeläimiä mäyrä ei syö oikeastaan ollenkaan ja linnunmuniakin vain vähän. Se on ihmisen kannalta harmiton ja jopa hyödyllinen eläin."

